

Kristus meidän edestämme

Jes. 53:ssa ja rinnakkaiskohdissa

Suuren voiton jälkeen Persian kuningas Kyyros otti vangeiksi jalon prinssin, hänen vaimonsa ja heidän lapsensa. Kun heidät tuotiin johtajan teltaan seisomaan hänen eteensä, Kyyros sanoi prinssille, »Mitä annat minulle, jos vapautan sinut?»

Hän vastasi, »Minä annan sinulle puolet kaikesta, mitä minä omistan».

»Ja mitä te annatte minulle, jos minä vapautan teidän lapsenne?» jatkoi Kyyros.
»Teidän majesteettinne, annan kaiken mitä omistan.»

Kuningas kuulusteli häntä edelleen, »Mutta mitä annat minulle, jos päästäisin vaimosi vapauteen?»

Katsoen häntä, jota hän rakasti niin hellästi, prinssi vastasi epäröimättä, »Jos päästät vaimoni vapauteen, minä annan sinulle elämäni».

Kyyros oli niin liikuttunut hänen uskollisuudestaan, että vapautti koko perheen vaatimatta korvausta. Sinä iltana prinssi sanoi vaimollensa, »etkö pitäneet Kyyrosia hyvin komeana ihmisenä?»

»Minä en huomannut häntä», hän vastasi.

»Miksi, kultaseni, mihin silmäsi katsoivat?» huudahti hänen miehensä.

Hän vastasi, »Minun silmäni näkivät vain hänet, joka sanoi, että hän uhraisi henkensä minun vuokseni».

Tarvitsemme pelastuksen

Rakkaat ystävät Kristuksessa, profeetta Jesaja kirjoitti »jaloimmasta prinssistä». Hän on se, joka ei ainoastaan tarjoutunut uhraamaan henkensä sinun, minun ja koko ihmiskunnan puolesta, hän todella uhraisi henkensä. Hän antoi elämänsä lopullisena uhrauksena, ei ainoastaan meille, vaan meidän puolestamme. Tällä jalolla prinssillä on myös monia nimiä; Hän on: »Ihmeellinen neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen isä, Rauhanruhtinas». (Jesaja 9:6). Me tunnemme tämän prinssin Herranamme Jeesuksena Kristuksena. Jesajan luvussa 53 näemme miten Jeesus taistelee vapauttaakseen ihmiskunnan, jonka synty oli vanginnut. Hän teki tämän jokaiselle miehelle ja naiselle, joka on syntynyt synnissä, ja asuu »tässä pimeyden ajassa» ja epäuskossa. Eedenin paratiisissa Aadam ja Eevan silmät kääntyivät katsomasta Luoja ja Jumalaa, joka rakasti heitä. Sen sijaan heidän silmänsä kääntyivät siihen, minkä

Jumala kielsi ja heihin itseensä. Jouduttuaan vastatusten syntinsä kanssa Aadam ja Eeva pakenivat Jumalaa. Koko ihmiskunta on paennut aina siitä lähtien.

Sopiva ihmiskunnan kuvaus esiintyy Ps. 14:1-3: »Hullu sanoo sydämessään: "Ei ole Jumalaa". Turmiollinen ja iljettävä on heidän menonsa; ei ole ketään, joka tekee, mikä hyvää on. Herra katsoo taivaasta ihmislapsiin nähdäksensä, onko ketään ymmärtäväistä, ketään, joka etsii Jumalaa. Mutta kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet; ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvää on, ei yhden yhtäkään». Jesaja jatkaa tähän: "Kaikki me olimme kuin saastaiset, ja niinkuin tahrattu vaate oli kaikki meidän vanhurskaudemme. Ja kaikki me olemme lakastuneet kuin lehdet, ja pahat tekomme heittelevät meitä niinkuin tuuli." (Jesaja 64:6).

Niin kurja, täysin epätoivoinen ja kamala on ihmisrodun tilanne. Mutta tänään tekstimme tarjoaa meille suurta toivoa ja lohdutusta. Se puhuu siitä miten Jumala, Kristuksessa, otti aloitteen ja muutti kauhean ahdinkomme. Kun tunnustamme Nikealaisen uskontunnustuksen sanoin »Minä uskon ... yhteen Herraan, Jeesukseen Kristukseen ... joka meidän ihmisten tähden ja meidän autuutemme tähden astui alas taivaasta...» Huomatkaa nämä harvat, mutta hyvin tärkeät sanat »MEIDÄN IHMISTEN TÄHDEN». »Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan». (2 Kor. 5:19). Läpi koko Jesajan luvun 53 profeetta suuntaa silmämme Jeesukseen! Yhä uudelleen näemme miten Herran "vanhurskas palvelija" on uhrannut itsensä "meidän tähtemme". Jakeissa 4-6 me luemme: »Mutta totisesti, meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän sälytti päällensä. Me pidimme häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana, mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut. Me vaelsimme kaikki eksesyksissä niinkuin lampaat, kukin meistä poikkesi omalle tielleen. Mutta Herra heitti hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme.» MEIDÄN TÄHTEMME, MEIDÄN TÄHTEMME, MEIDÄN TÄHTEMME... Tämä on sanoma, jonka näemme Jesaja 53:ssa. Jumala on antanut Poikansa kuolemaan »meidän tähtemme»! Silmämme näkevät vain Hänet, joka on meidän puolellamme, ei vastaan; joka uhrasi henkensä »meidän ihmisten tähden ja meidän autuutemme tähden».

Lue evankeliumin sana lohduksesi

On tosiaankin olemassa oikea tapa ja väärä tapa, jolla ihmiset lukevat Jesajaa, sen lukua 53. Jotkut kiinnittävät huomionsa juutalaisten toimiin ja ovat surullisia Juudaksen tähden, kuten Martin Luther huomauttaa. Jotkut keskittyvät Kristuksen kärsimyksiin syntiemme tähden, näkemättä, että Jumala antoi hänen kuolemaan »meidän tähtemme». Ymmärtääksemme tekstiämme, sitä täytyy katsoa lain ja evankeliumin kannalta. Laki ja evankeliumi eivät ole jokin luterilainen klisee, ne ovat keskeisiä oikealle ymmärrykselle, niin että silmämme nautiintuvat ja kiinnittyvät yksin Jeesukseen, joka uhrasi henkensä meidän tähtemme.

Jumalan täytyy ensin vaikuttaa sisimmässämme lakinsa sanoman välityksellä, jotta hänen pelastava rauhan evankeliuminsa olisi meille miksikään avuksi ja hyödyksi.

Syvennymme tekstiin oikein, kun paneudumme Kristuksen kärsimyksen. Näkymä Kristuksesta ja hänen kärsimyksestään saavat sydämemme kauhun valtaamiksi ja omatuntomme vaipuu epätoivoon. Sellaisten tunteiden pitäisi tulla esiin, koska näemme Jumalan ankaran vihan ja hänen muuttumattoman vakavuutensa mitä tulee syntiin ja syntisiin. Jesajan luku 53 opettaa ja ohjaa silmämme katsomaan Kristuksen sovittavaa tekoa meidän puolestamme. Hän ei vain "maksanut lunnaita" meidän synneistämme, pikemminkin, hän kuoli meidän sijastamme, »meidän ihmisten tähden ja meidän autuutemme tähden». Jeesus ei vain "kuollut", hänet teloitettiin, hän maistoi kuolemaa. Hänen sovittava tekonsa perustui sekä hänen aktiiviseen että passiiviseen lainkuuliaisuuteensa meidän sijassamme. Hän oli "totinen Jumala totisesta Jumalasta" ja kuitenkin täysi ihminen, hän oli ilman syntiä. Hän täytti täysin lain vaatimukset meidän puolestamme. Jeesus eli täydellistä elämää, jota Jumala vaatii meiltä jokaiselta. Jos se ei olisi riittävästi, hän maksoi hinnan hengestämme, joka on täynnä syntiä. Ristinpuulla Jeesus kantoi iankaikkisen rangaistuksen, jonka me kaikki ansaitsimme. Poika, joka ei koskaan ollut tehnyt syntiä, riippui taivaan ja maan välillä, Jumala tuomitsemana ja hylkäämänä; hänen omat luotunsa hylkäsivät, vihasivat häntä ja murhasivat hänet. Hänen elämänsä lopullisilla hetkillä "suuri tapahtuma" oli täydellinen! Hän julisti ristiltä täyden, yleisen vanhurskauttamisen, "se on täytetty". Hän antoi itsensä Jumalan käsiin ja kuoli.

Jeesus kantoi syntisi ja antoi sijaan autuuden

Kristuksen kuolemaa ristinpuulla voidaan verrata tilisiirtoon; hänen täydellinen tottelevaisuutensa meidän sijastamme siirtyi meille, meidän syntimme ja syntinen elämämme siirtyivät hänen tilillensä. Vain Jeesus voi tehdä tämän, sillä hän oli ilman syntiä, vain hän voi sovittaa meidän syntimme. Ei ollut ketään jaloa prinssiä, joka olisi tarjonnut osaa valtakunnasta, tai koko valtakuntaa, lunastaakseen meidät synneistämme. Meidän pelastuksemme vaati vielä paljon enemmän. Se vaati hänet, joka oli ilman syntiä ja joka antoi oman elämänsä sovittaakseen meidän syntimme. Luther kirjoittaa, että Jumala »oli haluton, että hänen ainoan ja suuresti rakastetun poikansa pitäisi vapauttaa syntiset, ellei tämä maksanut tätä kallista lunastusta heistä». Vau, niin hienoa oli Jumalan rakkaus maailman lunastamisessa, että hän antoi ainokaisen poikansa meidän kaikkien puolesta. Ja niin hienoa oli Jumalan rakkaus, että hän antoi Jeesuksen kantaa meidän sairautemme ja sälyttää päällensä meidän kipumme aivan kuin ne olisivat vain ja ainoastaan hänen. Hänen Jumalallinen rakkautensa salli langenneen luotunsa lävistää hänet meidän omien rikkomuksiemme tähden. Samoin kuin ukkosenjohdatin maatilaa suuren aitan päällä, kaikki viha ja kirous syntiä ja syntisiä kohtaan sälytettiin Jeesukselle. Golgatan ristillä Hän, joka ei tiennyt synnistä, tuli synniksi meidän puolestamme, kun hänet runneltiin meidän pahain tekojemme tähden. »Me vaelsimme kaikki eksyksissä niinkuin lampaat, kukin meistä poikkesi omalle tielleen. Mutta Herra heitti hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme.»

Herramme kärsimys opettaa meille, että Jeesus kuoli syntiemme tähden, minun syntieni tähden, sinun syntiesi tähden. Jos pohdimme Herramme kärsimystä, jäämme kauhun valtaamaksi. Meidän syntimme aiheuttivat nämä Jeesukselle. Ajattele tätä,

meidän syntimme johtivat hänet askel askeleelta matkan Golgatalle; meidän syntimme iskivät naulat hänen käsiensä ja jalkojensa läpi; meidän syntiemme tähden Jumalan vanhurskas kanto kaikki pahat tekomme. Samoin »Pietari yllätti ja kauhistutti juutalaisia, kun hän sanoi heille yhteisesti, että »Hänet, jonka te ristiinnaulitsitte», niin että kolme tuhatta oli kauhun valtaamia sinä päivänä, ja he vapisten itkivät apostoleille: »Miehet, veljet, mitä meidän pitää tekemän?» Jos ihminen ei tule tähän pisteeseen, Kristuksen kärsimyksistä ei ole ollut aitoa hyötyä hänelle» (Luther). Jokin on radikaalisti väärin, rakkaat ystävät, jos emme näe syntejämme todellisina, ja kuinka myös me ristiinnaulitsimme Jeesuksen eikä vain juutalaiset, joille Pietari saarnasi.

Laki ilmoittaa meille syntimme. Se jättää meidät kauhistuneiksi ja pelkäämään Jumalaa ja hänen vihaansa. Lukiessamme Jesajan lukua 53, kun mietimme Kristuksen kärsimystä, tiedämme, että hän kärsi meidän syntiemme puolesta. Me olemme ne, joiden olisi pitänyt kärsiä ja kuolla. Kuitenkin tekstimme on myös puhtain ja iloinen evankeliumi, jota voimme koskaan lukea ja kuulla. Kyllä, se on puhdas evankeliumi. Se ilmoittaa Jumalan vanhurskaan astuvan kaikkien ihmisten paikalle, kaikkien kansojen ja kaikenikäisten ihmisten paikalle. Evankeliumi on syntien anteeksisaaminen. Jesajan kertomus »Jumalan kärsivästä palvelijasta» on myös kertomus »Jumalan anteeksiantavasta palvelijasta». Kaikki nämä asiat hän teki »ihmisten tähden ja meidän autuutemme tähden». (Nikealainen uskontunnustus).

Uskon silmillä nyt näemme koko luvun 53 puhtaimpana evankeliumina. Kyse on siitä, että Jumala on meidän puolellamme, ei meitä vastaan. Jesaja ennustus osoittaa, että Jumala oli Kristuksessa, sovitti meidät itsensä kanssa Kristuksen kärsimyksen ja kuoleman kautta. Jesajan luvussa 53 näkyy eloisesti ja voimakkaasti, mitä apostoli Paavali kirjoitti 2 Korintolaiskirjeen luvussa 5, jakeessa 21, »Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi». Tämä evankeliumi on jokaiselle, riippumatta siitä, keitä olemme, tai mitä olemme tehneet. "Ihminen, joka omaksuu täysin tämän tosiasian merkitykseen, varmasti hypähtää ilosta, jonka nämä hyvät uutiset [tämä puhtain evankeliumisanoma] on tuonut hänelle. Ihminen, joka huolimatta tästä sanomasta jatkaa masentuneena olemista ja mietiskelee: »Minä olen hirveä ihminen; minulle ei ole anteeksiantamusta», ei tee sen vähempää kuin hylkää evankeliumin – hylkää Kristuksen. Vaikka olisin tehnyt karkeimmat synnit ja olisin pakotettu sanomaan Paavalin kanssa, että »Minä olen syntisistä suurin»; vaikka olisin tehnyt Juudaksen synnin tai Kainin synnin, silti minun tulee hyväksyä evankeliumi, koska se ei vaadi mitään meiltä.» Näin kirjoitti rakastettu C.F.W. Walther. Tämä evankeliumi puhuu korvaasi ja sydämeesi, että Jumala on sinun puolellasi, ei sinua vastaan. Hänen elämällään alhaisessa köyhyydessä, kärsimyksellään, ristiinnaulitsemisellaan ja kuolemallaan, Herramme Jeesus on pyyhkinnyt maailman synnin pois ja antoi anteeksi kaikkien syntien velan. Kyllä, KAIKKIEN SYNTIEN!!! Kukaan elävä ihminen, Aatamista viimeisenä syntyvään ihmiseen asti, ei jää ilman Jumalan suosiota ja pelastusta. »Mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut». (Jesaja 53:5). Tässä kaikessa oli Jumala meidän puolestamme, ei meitä vastaan.

Evankeliumi on syntisen jokapäiväinen turva

Jumala on edelleen meidän puolellamme. Jumala soveltaa näin puhtainta evankeliumia sinun ja minun elämäämme tänään! Me olemme vielä syntisiä, kamppailemme synnin kanssa ja asumme langenneessa maailmassa. Lainaten Lutherin tapaa kuvata elämää, me painimme päivittäin kolmea epäpyhää tyrannia vastaan: lihaamme, maailmaa ja perkelettä. Teemme päivittäin syntiä, ja me teemme paljon syntiä. Meillä on epäjumalamme. Meillä on itsekäs luontomme. Meillä on väärät päätöksemme. Meillä on tottelemattomuutemme. Meillä on riippuvuutemme ja jumalattomat huvituksemme. Meillä on himomme. Meillä on ahneutemme. Tarvitsemme siten päivittäistä synnintuntoa ja katumusta. Mutta kun kohtaamme syntimme ja olemme täysin kauhun valtaamia omassatunnossamme, täytyy meidän olla valppaana, jotta syntimme eivät jää omaantuntoomme. Kristuksen armotyön tähden saamme kuitenkin omistaa hyvän omantunnon ja rauhan.

Laskemme syntimme päivittäin Jeesukselle, sen sijaan että säilyttäisimme niitä omatunnossamme. Luther oli hyvin järkkymätön tästä. Hän varoitti, että meidän ei pitäisi käyttäytyä kuin niiden, »jotka purevat ja nielevät itsensä sisimmässään omilla synneillään», toisin sanoen niin, että muistelisimme syntejämme ja jatkaisimme niiden ajattelemista. Kuten Luther kirjoitti, sellaiset ihmiset »juoksevat edestakaisin hyvien tekojen perässä, kun he yrittävät jotenkin maksaa syntejään, epätoivoisesti vapautuakseen niistä, mikä on mahdotonta.

Heitä syntisi Kristukselle, Jumalan vanhurskaalle palvelijalle, joka kärsi meidän puolestamme. Iloisella sydämellä usko ja tiedä, että Kristuksen kärsimyksessään kantoi ne ja sovitti ne. »Jos et ota tätä suuntaa, et koskaan hiljennä sydäntäsi ja pysy rauhassa, sinun täytyy lopulta olla epätoivoinen epäuskossa. Jos kohtaamme syntimme omatunnossamme ja annamme niiden pysyä sisällämme ja jos hellimme niitä sydämissämme, ne tulevat aivan liian vahvoiksi hallittaviksi ja elävät ikuisesti. Kun katsomme, että ne sälytetään Kristukselle ja että hän on voittanut ne ylösousemuksensa kautta, ja pelottomasti uskomme sen, sitten syntimme ovat kuolleita eikä niistä tullut mitään». Mihin silmäsi katsovat, ystäväni? Etkö näe loistavaa ja synneistä päästävää vapautta tekstissämme ja oikeaa käsitystä Herramme täydestä ja valmiista teosta? Olen varma, että jos Jesaja seisoi täällä, hän kieltäisi meitä katsomasta itseemme sisälle, syntejämme, kykenemättömyyttämme sovittaa synnit. Hän osoittaa meille avun itsemme ulkopuolella, Jeesuksen, joka on »Jalo Rauhanruhtinas»! Luther usein sanoi saman asian, hän kirjoitti aikoinaan; että meidän teologiamme tarkoittaa pelkästään sitä, että syntiset saavat varmistuksen Jumalan anteeksiannosta, ja miten Hän on kärsinyt meidän puolestamme. »Meidän teologiamme on varma: se sieppaa meidät pois itsestämme ja sijoittaa meidät itsemme ulkopuolelle, niin että emme ole riippuvaisia omasta voimastamme, omatunnosta, kokemuksesta, ihmisestä tai töistä vaan olemme riippuvaisia siitä, joka on itsemme ulkopuolella, toisin sanoen, Jumalan lupauksesta ja totuudesta, joka ei voi pettää».

»Kärsimyksissään Kristus toi julki meidän syntimme ja ristiinnaulitsi ne; ylösousemuksessaan hän teki meidät vanhurskaiksi ja vapaiksi kaikesta synnistä».

(Luther). Kun uskomme tämän ja luotamme Kristuksen pelastustekoon puolestamme ja jätämme syntimme Jeesukselle eikä omaantuntoomme, voimme jatkaa edelleen läpi kaikkien elämän vaikeuksien. Katsoen uskon silmillä Jumalan vanhurskaaseen, tähän »jaloon prinssiin», me näemme hänen ystävällisen sydämensä. Miten täynnä rakkautta se on meitä kohtaan. Hänen rakkautensa pakotti hänet kantamaan omatuntosi ja syntiesi raskaan kuorman. Nyt hän antaa meille sydämen, joka on iloinen ja rakastava häntä kohtaan ja täynnä uskon varmuutta. Minne silmäsi katsovat, rakas ystävä? Anna niiden aina kohdistua häneen, joka uhrasi henkensä sinun puolestasi.

Rev. Edward Brockwell teologipäivillä 27.2.2010, väliotsikot toimituksen